Vári Attila

Megkopott tél

Csukaszürke hegyek,
téli alkonyat.
Börtön-idő
vacogtat
juhászt és juhokat.

Kosok kolompja
ritmust
szitál a téli szélbe,
nincs hó,
sziklává dermedt
a szekérnyomok éle.

Árnyékom sincs.
Kísértet,
tócsák jegén
az arcom,
repedés-ránc torzítja,
tükrözi vesztett
harcom.

Jégcsapba
fagyott kökényen
borostyán alkonyat,
világom jéggé dermedt,
s várom,
hiába várom
a jégtörőt,
a Korvin Mátyásokat.

Álnokság kora

Semmi sem az, minek látszik,
kecském dombon szarvast játszik,
csahos kutyám rókát mimel,
őrzi házam ravasz szívvel.

Hazám fölött
festett égen
ragyog a Nap!
Fényes éjjel!